

EMILIO SALGARI s-a născut la Verona într-o familie modestă de negustori la data de 21 august 1862. El s-a sinucis, imitând ritualul japonez de seppuku, la data de 25 aprilie 1911, la Torino.

Și-a început cariera scriind ca reporter la cotidianul La Nuova Arena, în care a publicat o parte din activitatea sa ca seriale. O dată ce puterile sale de narațiune au crescut, a căpătat reputația că ar fi trăit o viață de aventură. El a pretins că a explorat deșertul Sudan, s-a întâlnit cu Buffalo Bill în Nebraska (de fapt el l-ar fi întâlnit în timpul turului Italiei „Wild West Show”) și a navigat pe Cele Șapte Mări. Biografiile sale timpurii au fost umplute cu povești aventuroase stabilite în Extremul Orient, evenimente care a pretins că au stat la bază pentru o mare parte a operei sale. Salgari, de fapt, nu s-a aventurat niciodată mai departe de Marea Adriatică.

În Italia, opera sa a fost citită pe scară mai largă decât cea a lui Dante. Astăzi el este încă printre cei mai traduși 40 de autori italieni. Multe dintre romanele sale cele mai populare au fost adaptate ca benzi desenate, serii de desene animate și filme de lung metraj. El este considerat părintele italian al aventurii de ficțiune.

Salgari a scris mai mult de 200 de povestiri și romane de aventuri, stabilind poveștile sale în locuri exotice, cu eroi dintr-o mare varietate de culturi. El s-a inspirat din lectura literaturii străine și din ziare, reviste de călătorie și enciclopedii, pe care le-a folosit pentru a portretiza lumile eroilor săi. A scris patru serii majore: „Sandokan”, „Corsarul Negru”, „Pirații din Bermuda”, „Aventuri în Vestul Sălbatic”. Eroii Salgari sunt în cea mai mare parte pirați în afara legii și barbari, care luptă împotriva lăcomiei, abuzului de putere și a corupției.

Emilio Salgari

SANDOKAN

TIGRII DIN MOMPRACEM

Traducere:
Melinte Bogdan-Cristian

Editura Andreas PRINT

Cuprins

Capitolul 1 – Pirații din Mompracem	5
Capitolul 2 – Ferocitate și generozitate	13
Capitolul 3 – Cruciașătorul	23
Capitolul 4 – Tigrii și leoparzii	28
Capitolul 5 – „Perla Labuanului”	43
Capitolul 6 – Lord James Guillonk	50
Capitolul 7 – Vindecare și dragoste	58
Capitolul 8 – Vânatul Tigrului	67
Capitolul 9 – Trădarea	74
Capitolul 10 – Vânatul piratului	83
Capitolul 11 – Giro-Batol	90
Capitolul 12 – Canoea lui Giro-Batol	103
Capitolul 13 – Pe ruta către Mompracem	111
Capitolul 14 – Iubire și beție	118
Capitolul 15 – Caporalul englez	126
Capitolul 16 – Expediție contra Labuanului	135
Capitolul 17 – Întâlnirea nocturnă	157
Capitolul 18 – Doi pirați într-un cuptor	167
Capitolul 19 – Fantoma vestoanelor roșii	180
Capitolul 20 – Prin păduri	188
Capitolul 21 – Asaltul panterei	198
Capitolul 22 – Prizonierul	212
Capitolul 23 – Yanez la vilă	222
Capitolul 24 – Soția Tigrului	245
Capitolul 25 – La Mompracem	257
Capitolul 26 – Regina Mompracemului	265

Capitolul 27 – Bombardarea Mompracemului ...	272
Capitolul 28 – Pe mare	280
Capitolul 29 – Prizonierii	289
Capitolul 30 – Fuga	300
Capitolul 31 – Yanez	306
Capitolul 32 – Ultima bătălie a Tigrului	320

Vă recomandăm:

Odiseea Capitanului Blood, de *Rafael Sabatini*
Viața și aventurile lui Robinson Crusoe,
 de *Daniel Defoe*

O călătorie spre centrul pământului, de *Jules Verne*

20 000 de leghe sub mări, de *Jules Verne*

Copiii căpitanului Grant, de *Jules Verne*

Cinci săptămâni în balon, de *Jules Verne*

În fața steagului, de *Jules Verne*

De la pământ la lună, de *Jules Verne*

Un căpitan la 15 ani, de *Jules Verne*

Aventurile lui Huckleberry Finn, de *Mark Twain*

Aventurile lui Tom Sawyer, de *Mark Twain*

Print și cerșetor, de *Mark Twain*

Laleaua neagră, de *Alexandre Dumas*

Coliba unchiului Tom, de *H. Beecher Stowe*

Moby Dick, de *Herman Melville*

Micul lord, de *F.H. Burnett*

Pentru a consulta întreaga noastră ofertă
 accesați site-ul:
www.editura-andreas.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SALGARI, EMILIO

Sandokan: tigrii din Mompracem / Emilio Salgari ; trad.: Melinte

Bogdan-Cristian. □ București: Andreas Print, 2019

ISBN 978-606-765-089-1

I. Melinte, Bogdan-Cristian (trad.)

821.131.1

DIFUZOR EXCLUSIV:

IVO PRINT

Petru Maior nr. 32, sector 1, București

Tel./Fax: 021.222.07.67

E-mail: ivo_print@yahoo.com

Site: **www.editura-andreas.ro**

Traducere din limba italiană a cărții: *Le tigri de Mompracem*
Traducător: MELINTE BOGDAN-CRISTIAN

© Editura **ANDREAS PRINT**, București, 2019

Toate drepturile sunt rezervate. Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă, stocată și retransmisă sub formă: tipărită, electronică, mecanică, fotocopiată, audio sau sub orice altă variantă fără permisiunea scrisă a **Editurii Andreas Print**.

Corectură și tehnoredactare: **Ana Cristina Antonescu**

Ilustrații interior: **Alexandru Colțan**

Ilustrație copertă: **Marius Bogdan**

DTP copertă: **Gheorghe Dumitru**

Bun de tipar: 13.03.2019, Coli de tipar: 21,50

Format: Z₆, 16/54x84 cm

Capitolul 1

Pirații din Mompracem

In noaptea de 20 decembrie 1849 un uragan foarte violent s-a năpustit asupra Mompracemului, insulă sălbatică, rău famată, cuib al unor pirați cumpliți, situată în Marea Malaeziei, la câteva sute de mile de coastele occidentale ale

Insulei Borneo.

Pe cer, împinse de un vânt irezistibil, alergau precum caii descătușați, amestecându-se în mod dezordonat, mase de nori negri care, din când în când, lăsau să cadă peste pădurile întunecate ale insulei furioase ploii torențiale; pe marea, pur și simplu înălțată de vânt, se ciocneau dezordonat și se frângeau furios enorme valuri, încurcându-și mugetele cu zgomotele trăsnetelor, când scurte și seci, când interminabile.

Nici de la cabanele aliniate la capătul golfului, nici peste fortificațiile ce le apărau, nici peste numeroasele ambarcațiuni ancorate dincolo de stânci, nici dinspre pădure, nici peste suprafața tumultuoasă a mării, nicăieri nu se zărea vreo lumină; oricine însă, venind dinspre orient, ar fi privit în sus, ar fi surprins pe culmea unei stânci foarte înalte, în surplombă pe mare, două puncte luminoase strălucind, două ferestre iluminate cu tărie.

Cine oare să vegheze la acea oră și pe o asemenea furtună pe insula piraților sângeroși?

Peste un labirint de tranșee fără capăt, de terasamente pe picior de prăbușire, de palisade dezvelite, de cuști distruse

prin care se puteau vedea încă arme rupte și oase umane, o impunătoare și țepănă cabană se înalța, împodobită în vârful muntelui cu un mare steag roșu, ce avea pe mijlocul său un cap de tigru.

O cameră din acea locuință e iluminată, pereții ei sunt acoperiți cu grele țesături roșii, cu catifea și cu brocarturi de mare valoare, dar șifonate ici și colo, zdrențăroase și pătate, iar podeaua dispăre sub stratul gros de covoare persane, strălucitoare ca aurul, dar și acestea lacerate și mânjite.

În mijloc stă o masă de abanos, mozaicată cu sîdef și decorată cu frize de argint, încărcată de sticle și pahare din cel mai rar cristal. În colțuri se ridică rafturi mari parțial distruse, cu vase pline ochi de brățări de aur, de cercei, de inele, de medalioane, de prețioase ornamente sacre, deformate sau strivite, de perle provenite fără dubiu de la faimoasele pescării din Ceylon, de smaralde, de rubine și de diamante scânteietoare cât mai mulți sori în reflexia unei lustre aurite atârinate de tavan.

Într-o margine stă un divan turcesc cu franjuri rupte ici și colo; într-o altă margine, un *armoniu* de abanos cu claviatura desfigurată și răsucită. Într-o zăpăceală de nedescris sunt împrăștiate covoare rulate, splendide veșminte, tablouri concepute poate de celebre condeie, lampadare răsturnate, sticle în picioare cât și întoarse cu fundul în sus, pahare întregi cât și sparte, apoi carabine indiene ornate cu arabescuri, narcise spaniole, săbii, topoare, pumnale, pistoale.

În acea camera atât de ciudat mobilată, un om stă așezat într-un fotoliu ce șchiopătează: e înalt, suplu, cu o musculatură puternică, cu trăsături energice, masculine, mândre și de o frumusețe stranie. Părul lung îi atinge umerii. O barbă neagră îi înrămează chipul ușor bronzat. Are fruntea lată, umbrită de două fabuloase sprâncene arcuite îndrăzneț, o gură mică ce pune în mostră niște dinți ascuțiți ca ai fiarelor sălbatice și strălucitori ca perlele; doi ochi foarte negri, de o strălucire ce fascinează, care arde, ce face să se aplece oricare altă privire.

Era așezat de câteva minute, cu privirea ațintită asupra lămpii și cu mâinile încheștate în jurul unui iatagan scump, ce îi atârna dintr-un brâu larg de mătase roșie, strâns în jurul unei cămăși de catifea albastră cu frize de aur. O detunătură puternică, ce zgudui întreaga cabană până la fundație, îl scoase brusc din acea stare de imobilitate. Își aruncă pe spate pletele lungi și inelate, își aranjă pe cap turbanul înfrumusețat cu un diamant splendid, gros cât o nucă, și se ridică într-o clipire, aruncând împrejur o privire în care se putea citi ceva foarte sumbru și amenințator.

– Este miezul nopții, murmură el. Miezul nopții și încă nu s-a întors!

Goli încet paharul plin cu lichior de culoarea chihlimbarului, apoi deschise ușa, înaintă cu pasul ferm printre tranșeele ce apărau coliba și se opri pe marginea măreței stânci, la poalele căreia marea mugea cu furie. Rămase acolo câteva minute cu brațele încrucișate, neclintit ca stânca de sub el, aspirând cu voluptate cumplitale rafale ale furtunii și aruncându-și o privire la marea răvășită se retrase încet, reintrând în cabană, unde se opri în fața *armoniumului*.

– Ce contrast!, exclamă el. Afară uraganul și eu aici! Cine este mai teribil?

Își plimbă degetele pe claviatură, scoțând sunete rapide ce aveau ceva straniu, sălbatic și care mai apoi se domoliră, până când se stinseră printre răsunetele tunetelor și șuierăturile vântului.

Deodată își întoarse brusc capul către ușa lăsată întredeschisă. Rămase un moment în ascultare, curbat înainte, cu urechile ciulite, apoi ieși repede, împingându-se până la marginea stâncii.

În strălucirea instantanee a unui fulger văzu intrând în golf, o navă mică, cu pânzele aproape strânse, amestecându-se în mijlocul ambarcațiunilor ancorate. Omul nostru duse la gură un fluier de aur și scoase trei note stridente. Un fluierat ascuțit îi răspunse un moment mai târziu.

– El este!, murmură cu o emoție vie. Era și timpul! Cinci minute după aceea, o ființă umană, înfășurat într-o manta îmbibată cu apă, se prezentă înaintea cabanei.

– Yanez!, exclamă omul cu turban, întinzându-și brațele către el.

– Sandokan!, răspunse noul venit, cu un accent străin marcant. Brr! Ce noapte infernală, frățioare.

– Vino!

Traversară repede tranșeele și intrară în camera iluminată, închizând poarta.

Sandokan umplu două pahare și întinzând unul străinului care se debarasase de manta și de carabina ce o purta în curea pe umăr, îi zise, cu un accent aproape afectuos:

– Bea, bunul meu Yanez!

– În sănătatea ta, Sandokan.

– În a ta.

Goliră paharele și se așezară înaintea mesei.

Nou-sositul era un bărbat de vreo treizeci și trei – treizeci și patru de ani, adică un pic mai în vârstă decât camaradul său. Era de statură medie, foarte robust, avea pielea foarte albă, trăsăturile regulate, ochii gri, isteți, buzele zeflemitoare, subțiri, indiciu al unei voințe de fier. La prima vedere se înțelegea nu doar că era european, ci și că trebuia să aparțină unei rase meridionale.

– Ei bine, Yanez, întrebă Sandokan, cu o anumită emoție, ai văzut-o pe fata cu părul de aur?

– Nu, dar știu ceea ce vroiai să afli.

– Nu ai mers în Labuan?

– Ba da, însă după cum poți intui, pe acele coaste supravegheate de crucișătoarele englezești, cu greu se face debarcarea celor ca noi.

– Vorbește-mi despre această fată. Cine este?

– Îți voi spune că este o creatură minunat de frumoasă, atât de frumoasă încât ar fi capabilă să vrăjească cel mai formidabil pirat.

– Ah!, exclamă Sandokan.

– Îmi ziseră că are părul blond ca aurul, ochii mai albaștri decât marea, carnea albă ca alabastrul. Știu că Alamba, unul dintre cei mai feroci pirați ai noștri, o văzu într-o seară plimbându-se prin pădurile insulei și că a fost foarte atins de acea frumusețe încât să își oprească nava pentru a o contempla mai bine, cu riscul de a fi masacrat de crucișătoarele englezești.

– Dar cui îi aparține?

– Unii spun că ar fi fata unui colonist, alții a unui *lord*, alții că ar fi nimic mai puțin decât o rudă a guvernatorului din Labuan.

– Ciudată creatură, murmură Sandokan, comprimându-și fruntea cu mâinile.

– Și așa?... întrebă Yanez.

Piratul nu răspunse. Se ridică brusc în prada unei emoții vii și se mută în fața *armoniei*, plimbându-și degetele pe clape.

Yanez se limită să zâmbescă și, desprinzând dintr-un cui o mandolină veche, se puse să-i cîntească coardele, zicând:

– Stă bine! Să facem un pic de muzică.

De-abia ce începuse să cânte un cântecel portughez, atunci când îl văzu pe Sandokan apropiindu-se brusc de masă, îndreptându-și mâinile deasupra ei cu o asemenea violență cât s-o îndoaie.

Nu mai era același om ca înainte: fruntea sa era furtunos de încruntată, ochi săi trimiteau fulgere sumbre, buzele sale, retrase, lăsau să i se vadă dinții în mod convulsiv, membrele îi tremurau. În acel moment el era formidabilul conducător al ferocilor pirați din Mompracem, era omul care de zece ani însângera coastele Malaeziei, omul care oriunde dăduse teribile bătălii, omul a cărei îndrăzneală extraordinară și al cărui curaj neîmblânzit i-au procurat supranumele de Tigru al Malaeziei.

– Yanez!, exclamă el cu un ton de voce ce nu mai avea nimic de omenesc. Ce fac englezii în Labuan?

- Se întăresc, răspunse liniștit europeanul.
- Să comploteze oare ei ceva împotriva mea?
- Cred.

- Ah! Tu crezi? Să îndrăznească să ridice un deget împotriva Mompracemului meu! Zi-le să încerce să sfideze pi-rații în ascunzișurile lor! Tigrlul îi va distruge până la ultimul și le va bea tot sângele. Zi-mi, ce lucruri spun despre mine?

- Că a sosit timpul să se termine cu un pirat așa de îndrăzneț.

- Și mă urăsc mult?

- Atât de mult încât s-ar mulțumi să își piardă toate navele, doar ca să te spânzure.

- Ah!

- Oare ai dubii? Frățiorul meu, sunt mulți ani de când tu comiți una mai rea decât alta. Toate coastele poartă urmele incursiunilor tale. Toate satele și toate orașele au fost asaltate de către tine și prădate. Toate forturile olandeze, spaniole și englezești au primit bombele tale și fundul mării e plin de navele scufundate de tine.

- Este adevărat, însă a cui e vina? Poate că oamenii de rasă albă nu au fost inexorabili cu mine? Poate că nu m-au dat jos de pe tron cu pretextul că eu deveneam prea puternic? Poate că nu mi-au asasinat mama, pe frații și surorile mele, pentru a-mi distruge descendența? Ce rău le-am făcut eu acestora? Rasa albă nu a avut niciodată de ce să se plângă de mine, și cu toate acestea a vrut să mă zdrobească. Acum eu îi urăsc, fie ei spanioli, olandezi, englezi sau portughezi, compatrioții tăi, eu îi blestem și mă voi răzbuna teribil pe ei, am jurat asta pe cadavrele familiei mele și îmi voi menține jurământul! Dacă am fost însă nemilos cu dușmanii mei, sper că se va ridica câte o voce să zică că din când în când am fost generos.

- Nu una, ci o sută, o mie de voci pot spune cu bună dreptate că tu ești cu cei slabi chiar prea generos, zise Yanez. O pot spune toate acele femei căzute sub puterea ta, pe care

tu le-ai condus, cu riscul de fi scufundat de crucișătoare, în porturile albilor. O pot spune triburile slabe pe care le-ai apărat împotriva raidurilor asupra țărilor, săracii marinari deposezați de furtuni și pe care i-ai salvat de valuri și i-ai acoperit de cadouri, și o sută, și o mie alții ce își vor aminti mereu de binefacerile tale, o Sandokan. Dar zi-mi acum, frățiorul meu, ce vrei să duci la capăt?

Tigrlul Malaeziei nu răspunse. Începu să se plimbe prin cameră cu brațele încrucișate și cu capul aplecat spre piept. La ce se gândea acel formidabil om? Portughezul Yanez, chiar dacă îl cunoștea de mult timp, nu putea să ghicească.

- Sandokan, zise după câteva minute, la ce te gândești?

Tigrlul se opri privindu-l fix, dar nu răspunse încă.

- Ai vre-un gând ce te macină?, reluă Yanez. Toh! S-ar zice că te iriți fiindcă englezii te urăsc mult.

Și de data asta piratul rămase tăcut.

Portughezul se ridică, aprinse o țigară și se îndreptă către o ușă mascată de tapiserie, zicând:

- Noapte bună, frățiorul meu.

La auzul acestor vorbe, Sandokan tresări și oprindu-l pe portughez cu un gest, zise:

- Un cuvânt, Yanez.

- Spune așadar.

- Știi că vreau să merg în Labuan?

- Tu!... În Labuan!...

- De ce atâta surpriză?

- Pentru că tu ești prea îndrăzneț și ai comite vreo nebulie în cuibul celor mai înverșunați dușmani ai tăi.

Sandokan îl privi cu ochii ce trimiteau flăcări și scoase un soi de răget surd.

- Fratele meu, reluă portughezul, nu îți pune la încercare prea mult norocul. Stai în gardă! În fometata Anglie a pus ochii pe Mompracemul nostru și poate nu așteaptă altceva decât moartea ta pentru a se arunca peste tigrișorii tăi ca să îi distrugă. Ai grijă, deoarece am văzut un crucișător acoperit de

tunuri și plin de soldați ce se agită în apele noastre, și acela este un leu ce nu așteaptă altceva decât o pradă.

– Dar va întâlni Tigru!l, exclamă Sandokan, strângând pumnii și fremătând din cap până în picioare.

– Da, îl va întâlni și poate va sucomba în bătălie, dar strigătul său de moarte va ajunge până pe coastele Labuanului și alții vor mișca împotriva ta. Vor muri mulți lei, căci tu ești puternic și cutremurător, dar va muri și Tigru!l!

– Eu!...

Sandokan făcu un salt înainte, cu brațele încordate de furie, cu ochii înflăcărați, cu mâinile încheștate ca și cum ar strânge niște arme. A fost însă un fulger: se așează la masă, bău dintr-o suflare o ceașcă rămasă plină și zise cu o voce perfect calmă:

– Ai dreptate, Yanez. Totuși eu voi merge mâine în Labuan. O forță de nestăpânit mă împinge către acele plaje și o voce îmi șoptește că trebuie să o văd pe fata cu părul de aur, că eu trebuie...

– Sandokan!...

– Tăcere frățiorul meu. Să mergem să dormim.

Capitolul 2

Ferocitate și generozitate

Adoua zi, la câteva ore după răsăritul soarelui, Sandokan ieșea din cabană, gata să împlinească îndrăzneța aventură.

Era îmbrăcat de luptă: încălțase cizme lungi din piele roșie, culoarea sa preferată, îmbrăcase o haină splendidă din catifea pură roșie, decorată cu broderii și franjuri și pantaloni largi de mătase albastră. În bandulieră ținea o bogată carabină indiană ornată cu arabescuri, de țință lungă: la curea un iatagan greu cu mânerul din aur masiv și la spate un kriss, acel pumnal cu lama șerpuitoare și otrăvită, atât de prețios pentru popoarele Malaeziei.

Se opri un moment la marginea înaltei stânci, parcurgând cu privirea sa de acvilă suprafața mării, devenită netedă și clară ca o oglindă, oprind-o către orient.

– Acolo este, murmură el, după câteva clipe de contemplare. Ciudat destin, ce mă împingi acolo jos, zi-mi dacă îmi vei fi fatal! Zi-mi dacă acea femeie cu ochii albaștri și cu părul de aur ce în fiecare noapte îmi tulbură visele, va fi pierderea mea!...

Își scutură capul, ca și cum ar fi vrut să alunge un gând rău, apoi cu pași lenți coborî o scară îngustă ce era săpată în stâncă și ce ducea la plajă.

Un bărbat îl aștepta jos. Era Yanez.

– Totul este gata, spuse acesta. Am pregătit cele mai bune două vase ale flotei noastre, întărindu-le cu două bombarde.

– Și oamenii?

– Toate bandele noastre sunt alinate pe plajă, cu șefii lor. Nu ai decât să ți le alegi pe cele mai bune.

– Mulțumesc, Yanez.

– Nu-mi mulțumi, Sandokan. Poate am pregătit ruina ta.

– Nu te teme, fratele meu. Proiectilele au frică de mine.

– Fii prudent, foarte prudent.

– Voi fi și îți promit că, de îndată ce voi vedea acea tânără fată mă voi întoarce aici.

– Femeie blestemată! L-aș strânge de gât acel pirat care a văzut-o primul și ți-a vorbit despre ea.

– Vino, Yanez.

Traversară o esplanadă apărută de mari bastioane și înarmată cu mari piese de artilerie, de terase și de gropi adânci și ajunseră la țărmul golfului, în mijlocul căruia pluteau douăsprezece sau cincisprezece veliere, ce se numeau *prahos*.

În fața unui lung șir de colibe și de construcții solide, ce păreau magazine, trei sute de bărbați erau aliniați într-o frumoasă ordine în așteptarea unui oarecare semnal pentru a se arunca, precum o legiune de demoni, pe nave, pentru a împrăști teroarea pe toate mările Malaeziei.

Ce bărbați și ce tipi!

Erau malaezieni, de statură mai degrabă mică, viguroși și agili ca maimuțele, cu fețele pătrătoase și osoase, cu tenul întunecat, bărbați faimoși pentru a lor îndrăzneală și ferocitate; *batakii*, cu tenul și mai închis, renumiți pentru pasiunea lor pentru carnea umană, dar dotați totuși de o civilizație relativ foarte avansată; *daiacii* din insula vecină Borneo, de statură înaltă, cu trăsături frumoase, celebri pentru masacrele lor care le-a adus supranumele de tăietori de capete; *siamezii*, cu fața romboidală și ochii cu reflexii gălbui; *vietnamezii*, cu tenul galben și capul împodobit cu o coadă nemăsurată și apoi *indienii*, *buginezii*, *javanezi*, *tagalii* din Filipine și în fine, *negrito* cu capete enorme și trăsături respingătoare.

La apariția Tigrului Malaeziei un freamăt parcursese lungul șir de pirai. Toți ochii păreau să ia foc și toate mâinile se încleștară în jurul armelor.

Sandokan aruncă o privire de complezență peste tigrii săi, cum adora să îi cheme, apoi spuse:

– Patan, înaintează.

Un malaezian de statură înaltă, cu membre puternice, cu tenul măsliniu și îmbrăcat cu o simplă sutană roșie împodobită cu câteva pene, înaintă cu acea legănare care este specifică oamenilor mării.

– Câți oameni numără banda ta?, îl întrebă.

– Cincizeci, Tigru al Malaeziei.

– Toți sunt buni?

– Toți sunt însetați de sânge.

– Îmbarcă-i pe cele două *prahos* și cedează jumătate javanezului Giro-Batol.

– Și se merge?..

Sandokan îi aruncă o privire care îl făcu să tremure pe imprudent, chiar dacă era unul dintre acei bărbați care râdeau de mitralie.

– Supune-te și nici un cuvânt dacă vrei să trăiești, îi zise Sandokan.

Malaezianul se îndepărtă rapid, trăgându-și înapoi banda sa, compusă din oameni curajoși până la nebunie și care la un semn al lui Sandokan nu ar fi ezitat să vandalizeze mormântul lui Mahomed, deși toți erau mahomedani.

– Vino, Yanez, zise Sandokan, după ce îi văzu îmbarcați.

Erau pe cale să coboare plaja, când au fost ajunși din urmă de un negru urât cu capul enorm, cu mâinile și picioarele de mărime disproporționată, un adevărat campion al acelor oribili *negrito* care se întâlnesc în interiorul a aproape tuturor insulelor Malaeziei.

– Ce vrei și de unde vii, Kili-Dalu?, îl întrebă Yanez.

– Vin de pe coasta meridională, răspunse acel *negrito* respirând greu.